

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagòs)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA PREGUNTA QUE ENS FEM TOTS

—I d'això en diuen la Primavera?

LA QUESTIO DEL DESARMAMENT

—Fa estona que estem discutint del desarmament. Diga'm l'hora que és, que si arribo tard a casa la dona em pegarà.

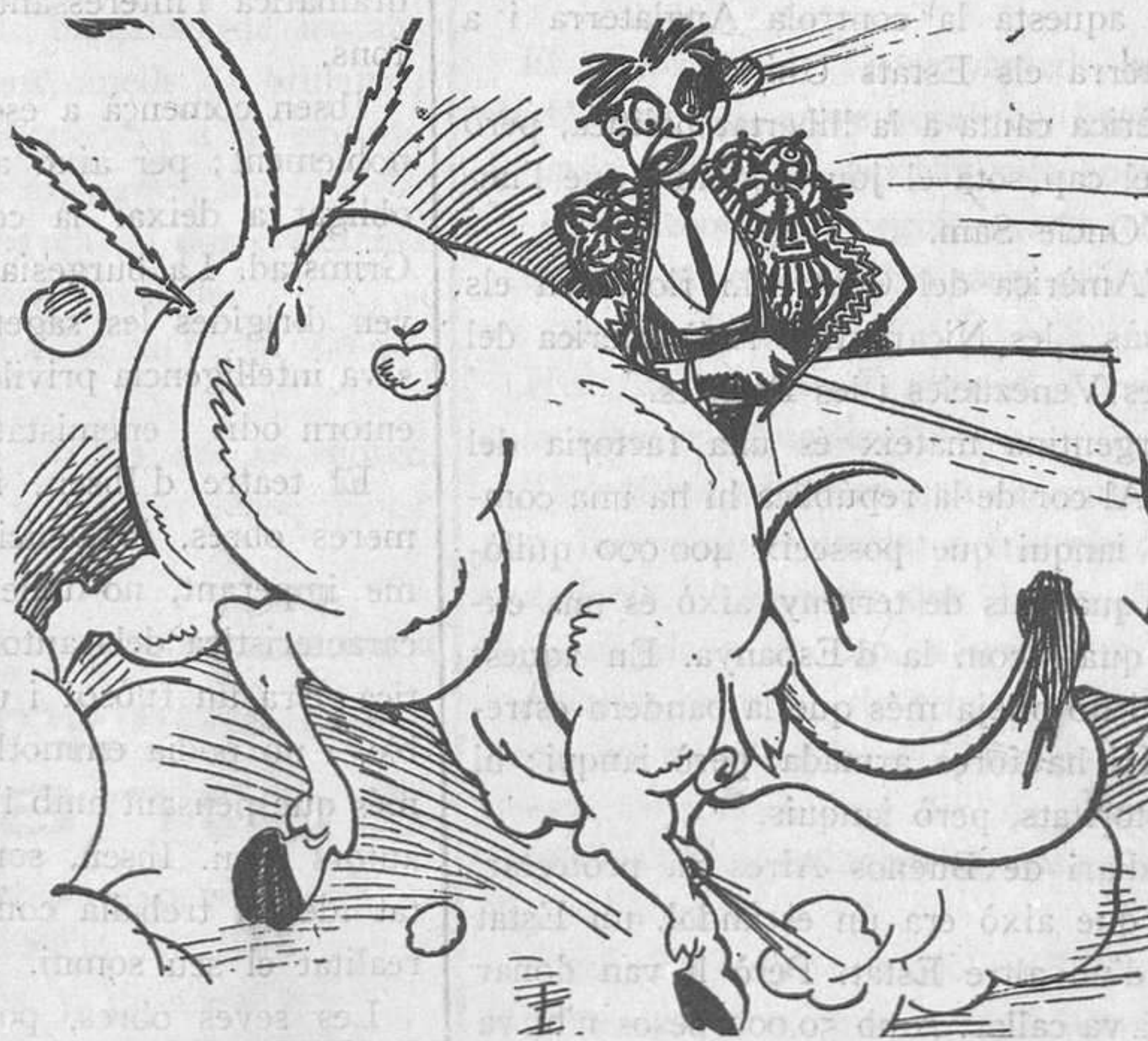

INSULTS

—Ximple!
—Animal!
—Estúpid!
—Imbecil!
—“Radioescucha”!

ELS DEPORTISTES

—Que t'has barallat?
—No; m'he comprat un automòbil.

LA FESTA BRAVA

—Està vist, per a matar-lo hauré de recitar-li un sermó del P. Vallet.

LES PLUGES D'AQUEST MES

Quan escrivim aquestes ratlles, fa vint-i-quatre hores que plou, i no sembla que tingui el cel ganes de parar.

Quin mullader; Quin mode més escandalós de caure aigua!

La terra ha begut per a deu mesos. Els rius es desborden. Fins el Besòs, que sempre està, el pobre, sec, fa trontollar els ponts amb les seves riuades.

I bé. Què diran ara els pagesos? Què diran, que plou massa? Potser ara demanaran auxili i cridaràn que s'ofeguen. Estan de broma els pagesos!

Tot l'hivern ha rajat l'aixeta. Tot l'hivern ha fet un sol esplèndid. Les faves començaven a patir set. El Senyor semblava que ens tenia oblidats. Però, tanmateix, ara, sembla que en fa un gra massa.

Març és el mes dels boigs. La inestabilitat atmosfèrica és la seva característica. Farà sol quan vosaltres llegireu çò que escrivim? Probablement. És quasi segur. Per fer-mos quedar malament, allà dalt no repararan en despeses.

El cert és que si això continua ens tornarem tots granotes. Aquest matí m'he anat a canviar de camisa i l'he trobat tota mullada.

Sant Josep d'aquest any ha estat humit. No hi havia vi bo a les cases per a honorar el Sant fuster, i ens envien un substituti. Ara sí que estem tots batejats.

Panorama deliciós

Us oferim avui, lectors benivolguts, unes quantes filors, les quals recollim d'un periòdic no gaire més gran que un mocador, que es publica a Brusselles.

Les fulles petites són les úniques finesstres per les quals podem albirar el pervenir i guaitar actualment el món.

Els diaris com llençols no acostumen a ésser més que això, llençols i ben poc nets per cert, aptes per a totes les fornicacions.

La camisa curta de què parlem deixa veure les vergonyes i la brutícia que les faldilles llargues amaguen i voldrien tapar.

Es un fet incontestable—escriu el redactor anònim del pamflet en qüestió—que l'economia domina en absolut la política.

Cinc centres financers directixen avui al món. Arranjant-los per l'ordre de llur importància, s'anomenen: Nova York, Londres, Amsterdam, París i Berlín. Les altres Borses i mercats no són més que agències i sucursals d'aquests.

Es pot ben bé afirmar que no passen de 200 els individus que abasseguen i monopolitzen l'economia universal. La llibertat, doncs, i la vida dels 1.500.000.000 d'hommes que habitem la terra, són a llurs mans.

Les matèries primès més cobejades als mercats mundials, després del treball de l'home són: en primer lloc, el petroli; després el cautxú; a continuació vénen el cotó, el carbó, el blat, l'acer i les altres matèries primères i llurs derivats.

La independència de les nacions és il·lusòria. Bèlgica, Itàlia, Polònia, Bulgària, Romania, per a no parlar d'Àustria-Hongria i Alemanya, estan controlades per França. A aquesta la controla Anglaterra i a Anglaterra els Estats Units.

Amèrica canta a la llibertat política, però acota el cap sota el jou econòmic que l'imposa l'Oncle Sam.

A l'Amèrica del Centre hi floreixen els Panamàs, les Nicaragües. A l'Amèrica del Sud, les Venezuelas i les Bolíviies.

L'Argentina mateix és una factoria del Nord. Al cor de la república hi ha una companyia ianqui que posseeix 400.000 quilòmetres quadrats de terreny, això és una extensió quasi com la d'Espanya. En aquest territori no oneja més que la bandera estrellada. Hi ha força armada, però ianqui; hi han autoritats, però ianquis.

Un diari de Buenos Aires va protestar, va dir que això era un escàndol, un Estat dintre d'un altre Estat. Però li van donar diners i va callar. Amb 50.000 pesos n'hi va haver prou per a comprar la consciència de trenta redactors amb llur director i tot.

A Egipte, a Síria, a tota l'Àsia Menor les Companyies petroleres fan i desfan al seu albir monarquies i repúbliques. La "Royal

Dutch es vanta d'haver convertit en regnes tres províncies de l'antic Imperi Otomà.

Altres Companyies juguen al pim-pam-pum amb els governs com amb ninots. Altres s'especialitzen en fer esclatar i finançar revolucions i contrarevolucions, segons convé. Mèxic, Portugal, Xina i altres països no ens deixaran mentir.

A França, després que la clerecia i l'Alta Banca van tirar per la borda el revolucionari Herriot—que, quan es presentava el cas, també inaugurava una catedral—hi va haver vuit intents de formar govern, fins que va imposar a Poincaré el Comitè de Forges; el Comitè de Forges, amo de l'economia nacional, minvada i intervinguda per alemanys, anglesos, holandesos i ianquis. Oh, la feréstega independència nacional dels hereus de la Revolució i l'Enciclopèdia, que feréstega que és!

ANGEL SAMBLANCAT

ENRIC IBSEN

S'acompleix el centenari de la naixença del gran dramaturg noruec en un temps en què els nostres autors, influenciats pel gust de la generalitat del públic, no produeixen, salvant honroses excepcions, més que xavacaneries sense cap ni peus. Per això ens corprèn i meravella encara més l'exemple del lluitador infadigable de Skien, perquè ultra el suggestiu dels assumptes de les seves obres, en totes elles hi viu latent quelcom més transcendental. No és sols l'acció dramàtica l'interessant. Ho és més el seu fons.

Ibsen començà a escriure fustigant, però noblement; per això als vint anys es vegé obligat a deixar la col·locació que tenia a Grimstad. La burgesia local, a la qual anaven dirigits les sagetes disparades per la seva intel·ligència privilegiada, congruïa al seu entorn odís i enemistats.

El teatre d'Ibsen, inclús les seves primeres obres, influenciades pel romanticisme imperant, no tenen aquella "suavitat" característica dels autors de l'època romàntica. Era un filòsof i un lluitador infadigable, i no podia emmotllar-se a escriure només que pensant amb l'èxit, com fan alguns autors avui. Ibsen, somniava una humanitat ideal i treballà constantment per veure realitat el seu somni.

Les seves obres, potser, no seran prou teatrals, però això què hi fa? Segurament que el formidable pensador d'això no va preocupar-se'n. Ben segur que adoptà la forma dramàtica per a concretar més les seves idees. Així i tot, el genial autor de

"Brand", alhora que el creador del teatre d'idees, és el més gran dramaturg del segle passat.

Cor gran i apòstol convençut, Enric Ibsen, exposà en les seves obres idees nobles i grans.

Amb la seva mort, l'escola per ell creada ha desaparegut; però la seva obra, d'esperit universal, segueix proclamant a l'autor de "Peer Gynt", el dramaturg més gran del segle XIX.

PONCELL

Ja s'acaba la Quaresma

Ja s'acaba la Quaresma; mentre molts han dejunat, els capellans nit i dia han tallat el bacallà, el bacallà per al pròxim, però per a ells els bons talls. Va bé predicà el dejuni i anà amb el ventre ben fart.

De tots aquests set diumenges, hi ha el diumenge de rams, que és dels dies més simbòlics per a tots els capellans.

El bon Jesús dalt de l'ase entrava a la gran ciutat, i diuen que predicava des de dalt de l'ase estant.

Jo crec que en això l'miten, però molt bé, els capellans.

Damunt de l'ase del poble ells prediquen sens parar i encar li fan fer dejunis mentre ells es van engreixant.

Ja s'acaba la Quaresma; prò l'any vinent tornarà i aniran fent de les seves, com sempre, els capellans.

¿No podríem avenir-nos i dir que ja estem cansats dels sermons de dalt de l'ase i d'abstinències de carn?

¿No podem dir que els dejunis si els han fet els capellans que dejunin tant com vulguin? Jo no vull dejunar pas! Ja s'acaba la Quaresma? Jo encar no l'he començat.

FLIC

Samblancat a Sallent

Conferència sobre "El centenari del romanticisme"

A l'"Ateneu Català" de la vila de Sallent donà diumenge a la tarda una conferència el nostre company Angel Samblancat.

Presidí l'acte el que ho és de l'entitat organitzadora de la conferència i féu la presentació del nostre amic el president de la Comissió de Cultura de l'"Ateneu".

Parlà Samblancat més d'una hora d'"El centenari del romanticisme".

Definí i estudià aquest fenomen històric, determinà les seves característiques, senyalà els principals autors que l'illustraren i féu notar les seves conseqüències.

L'orador, al final del seu parlament, fou llargament ovacionat pel públic nombrosíssim que l'escoltava.

El dia 31 donarà Samblancat una conferència a Calella, el 8 una altra a Armentera i parlarà, en diumenges següents, a Figueres, Marsà, Gironella, Navarxes, etcètera, etc.

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

DEMOCRACIA

Sóc dels que crec que es viu en una gran confusió de l'abast que es dona a aquesta paraula, per tanta gent venerable i plena de gran transcendència. El que passa és que la seva definició a l'argot polític és molt poc encertada, per ésser molt antiquada. El temps ha corregut amb una marxa vertiginosa i hem deixat les definicions a mitges, no acabem de completar tot el subtanció i veritable contingut. Així hem confós la Llibertat, la Igualtat i fins la Fratinitat.

Voleu dir que no? Doneu una ullada dintre la vida política internacional. Digueu amb sinceritat si als països anomenats democràtics existeix res del triduum, la bandera del qual agrupa els idealistes al sacrifici i a la mort.

Fins als Estats més tirànics hi ha gent que canten entusiasms cançons de llibertat. Escriptors i poetes proclamen que aquella és la veritable Llibertat. De la Igualtat no cal parlar-ne. Tothom, amb una relativitat és igual. Suprimir la relativitat? Deixa-ho córrer. Savis hi ha que saben prou bé justificat amb una sèrie de conviccions enlairades que això és la Igualtat per la que moriren aquells utopistes. També diran que el cristianisme és el complement de la fratinitat humana. Bah!, no en parlem dels resultats que el cristianisme, en dos mil anys ha portat de felicitat espiritual als humans, les seves guerres d'extermini, de rivalitats, d'inquisició. Tota la història tenebrosa dels seus crims parlen prou clar.

Democràcia! La trinitat que conté la democràcia és el que hem esmentat abans. Llibertat, Igualtat i Fratinitat.

Llibertat! Seria ridícul que jo, un pobre miserable, volgués enlairar-me en consideracions i definicions, de l'esplendor i magnitud d'aquesta paraula, que l'han cantat, omplint infinitat de planes, els més eminents, els més brillants homes de les lletres i de la política, els mestres venerats, la llum dels quals han assaborit tantes intel·ligències fosques, dins l'ardor de les seves idees resplendents i revolucionàries.

On pneso entretenir-me un poc més, ja que la confusió resulta més eloqüent, és en esgramar el que crec deu significar el contingut real de la paraula Igualtat. No seyors, no volgueu enterbolir estènt-vos en consideracions d'estira i arronça, sinó descarnant exacte, brillant, la Igualtat. Igualtat!, els primers que pronunciaren i escrigueren la paraula santa, era ben bé mirant la diferència, no fisiològica, sinó sociològica de la Humanitat. Igualtat vol dir que tots tinguem els mateixos drets. Que tots siguem iguals per al treball i per als guanys, a l'escola i a l'exèrcit, en fi, als beneficis del progrés i de la producció.

Es aquest el veritable contingut de la paraula Igualtat. Es aquest l'únic sentit lògic que conté.

Sense aquesta igualtat, senyors panage-ristes de la Democràcia, aquesta no existeix, no pot existir, li manca l'ànima.

Voluntat popular, vot universal, no signifiquen gran cosa, sense una igualtat econòmica, sense una consciència i un cervell poblat a l'escola per un igual—almenys de dret—.

Democràcia en un món de classes, on els interessos del qual puguen continuament? On són incompatibles violentment?

No, la democràcia d'aquesta manera és una fantasma; és, millor dit, solament una caricatura ridícula i estrofolària...

JOAN FARRÉ GASSÓ

repeteixin el que els hauran ensenyat aquests homes que no tenen més que una passió, que ho han sacrificat tot a aquesta única i fervent preocupació de la santedat, per una vida feta només que de mòbils religiosos. No, això no és possible a una societat que comença per exigir que tots els homes siguin lliures i que faci ús de la llibertat sota el control de les lleis.

EL TREBALL

El treball és l'amic inseparable, el qui ens sap estimar; és el vertader, el més lloable dels amics, company inoblidable que mai ens fa plorar...

Tant si tenim penes o alegries, ell sempre ens rep somrient; la riulla que ens dona tots els dies, ens fa oblidar les fútils bogeries del jorn passat; i cantem...

Cantem amb ell cançons ben falagueres, de goigs gentils i encisadors... i mentre corren les hores juganeres, cantant al companar com cadeneres, devenim somniadors...

Veiem entre el martell i l'engranatge, un bell marc enjogassat, amb una riulla franca, és la imatge del ser volgut, la visió ens dona coratge, i treballam amb esclat.

I beneïm el treball que ens porta vida entusiasme i voluntat, oferint-li nostre cos, fruita exquisida, omplint-nos de suor, suor florida, d'amor, d'amor veritat.

Ai, de nosaltres, si un dia ens fa quimera el Treball, subtil paraula...

Ja no viurem aquella vida falaguera, ni trobarem la bella amant tan encisera... goig i amor, ens seran faulta...

No vulguem separar-nos de l'amic que ens dona hores felices...

El viure més noble, més gran i bonic és viure del Treball. Deixem-lo al ric que visqui llars postisses.

Visca el Treball, bell càntic d'esperança!
Visca l'obrer que l'ha gosat!
Visca el martell, la dalla i la falç mansa, que enllaçats pel treball formen la dansa que empeny la Humanitat.

PERFECTE AMETLLA

Els miracles de Jesús

Un llibre sobre la "Vida de Jesús", del professor Toll, fa en aquests moments molt de soroll als països escandinaus.

L'autor hi demostra que Jesús fou descendit de la Creu en estat catalèptic i enterat. Sobrevingué després un terratrèmol que féu retirar la pedra que cobria el sepulcre, cosa que permeté a Jesús d'evadir-se.

No sabem pas si l'autor tindrà raó en aquesta nova explicació de la miraculosa resurrecció de Jesús. El fet és que ha indignat molt els escriptors clericals d'aquell país. I això sempre és un bon símptoma.

Tanmateix, no ens sabem estar de reproduir el comentari que li dedica un seminarista:

"Es meravellós—diu—, els miracles que calen inventar per a explicar-ne un de sol."

Doncs qui parla be l'anglès?

El gran escriptor Bernard Shaw ha dit a un periodista que l'intervià:

—Cap estranger no pot mai, per molts anys de pràctica que tingui, parlar amb

l'entonació i ritme d'un natural d'Anglaterra. Per això és d'enze voler parlar bé l'anglès. Altrament si—podem un possible—mai l'arribés a parlar bé, llavors seria pitjor; ningú no l'entendria. A Londres, per exemple, de cada mil persones, nou centes noranta nou el parlen malament.

Doncs, qui és que parla bé l'anglès? Comencem a desconfiar que aquest u per mil el parli bé. I això és la civilitzada Anglaterra, el poble de la rica llengua!

Bernard Shaw en deu estar molt satisfet d'aquesta ignorància de l'anglès pels anglesos. Ell és també estranger, i per més que escrigui magníficament l'anglès, ens consta que el parla molt malament.

Ara es l'hora

Tot fa pudor de capellà, a Catalunya. Ara mateix, s'està congriant un diari catòlic. I diem congriant, perquè un diari així és com una nuvolada.

Cada dia emmudeixen més les esquerres. I no és que d'això en tingui la culpa el Directori. No, no; el Directori no s'ocupa d'aquestes coses.

Catalunya es converteix en un immens seminari. Només es veuen sotanes i hàbits. No s'ou altra música que la de les campanes.

Es precis que l'esquerra catalana ressusciti. Es precis que tots els homes d'esquerra s'uneixin i s'armin i donin la batalla.

Es precis que també siguem exercitants. Es precis que ens dediquem a l'exercici d'escombrar, que tenim la casa molt bruta!

LES CRIATURES TERRIBLES

—La "mamà" aviat comprarà un nen.
—No deien, "papà", que havies quebrat fraudulentament i eres pobre?
D'on has tret els diners per a comprar el nen?

Fa temps que no es parla del diari catòlic. I, no oint-ne parlar, patim. Paraula! Què fa el diari catòlic? Què fa l'incommensurable P. Vallet?

Fem aquestes preguntes, que poden semblar no venir a to, perquè tant el diari catòlic com el P. Vallet interessen molt a la vida espiritual de Catalunya.

La gent cada dia és més ximple!
L'altre dia un noi va intentar suïcidar-se perquè havia esmorzat i no podia pagar l'esmorzar.

No cal prodigar el suïcidí, joves!

Volent fer un jardí d'infants al Passeig de Sant Joan.

Ja està bé la pensada. S'ha de pensar amb els infants, que seran els homes de demà.

Però s'ha de pensar també amb els obrers, amb els pobres i construir cases barates i higienitzar—humanitzar—els asils.

El Sindicat Lliure ha felicitat el ministre de Governació per haver instituit les Residències per a cecs.

El Sindicat Lliure sempre ha tingut molts bons sentiments.

El catedràtic senyor Giménez Asúa està de

La Junta d'unes dames catòliques de Múrcia ha protestat de l'actuació del senyor Giménez Asúa a la Universitat de Múrcia.

Felicitem el senyor Giménez Asúa.

A la Societat de Nacions sembla que prenen el pèl als delegats soviètics pel discurs que

Litvinof ha fet en pro del desarmament universal.

Pobres senyors de la Societat de Nacions!

Fa ben bé un mes que hi ha perill de mort en passar per la Plaça de Catalunya.

La Plaça de Catalunya, senyors, torna a estar esbotzada!

Però què li fan a la Plaça de Catalunya? Unes catacumbes.

Fins fa poc, entre les senyores era moda dur un gosset o un mico al braç. Naturalment, això ens semblava una bestiesa.

Però ara, entre les senyores, és moda dur al braç un lleó, un tigre o altre animal semblant.

I això, la veritat, ja ens sembla una salvatjada.

A Nova York s'ha descobert un contrabandista singular.

Mentre que acumula cada nit a la seva bodega milers de botelles de licor, ofereix una prima de 500.000 dòlars a la Lliga contra l'alcohol, per descobrir el contraband.

Hi ha gent que s'admira d'aquestes contradiccions. Les trobeu, però, molt sovint entre les persones més ordenades i que frueixen de millor fama: són virtuoses de dia i bergants pels voltants de la mitja nit.

El boxador Hans Brettenstraeter vol divorciar-se. Oh, no és que hagi deixat d'estimar la seva dona.

El que s'esdevé, és que la senyora Hans estima massa el seu marit; és exigent i fa disminuir la potencialitat de Hans i compromet la seva càrrega esportiva. Per a no perdre forces, doncs, Hans Brettenstraeter ha decidit separar-se de la seva dona.

Es un cas de divorci prou rar—i prou ximple—, perquè no deixem de consignar-lo.